

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!
מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9, ירושלים | Zolphone.co.il | זולפון

החל מ-499 ש"ח

צילום: תמר חנו

- 3 מביט במכתב ומחיך אהרן רזאל
- 12 בנינו סוכה באמצע השדרה. והסתלקנו ראש יהודי
- 10 לפעמים כל הרעוע הזה מעיר אותי איטל כהן
- 3 חג החיבוק משה שילת
- 14 שמחת בית השואבה עם הרב ארוש

"החיים קצרים מידי בשביל לחיות אותם בערך"

ראיון יוצא דופן עם עקיבא תורג'מן

4

הבנייה בעיצומה והגיע הזמן שאתם תרכשו את דירת ההשקעות שלכם. במרחק חמש דקות מכביש שש, 35 דקות לתל אביב ברכבת, עם קהילה צומחת לציבור הדתי, **כרמי גת** היא הבחירה הנכונה עבורכם לנכס מניב. קבוצות רכישה ליחידות דיוור של שלושה, ארבעה וחמישה חדרים, דירות-גן ופנטהאוס החל מ-899,000 ₪. **כניסה לפנטקונטי בעוד שנה.**

הבניה בעיצומה! תקן בניה ירוקה!
דרוש הון עצמי מינימלי 35%

- קהילה צעירה
- מיקום מעולה
- איכות חיים למשקיעים
- הטבה למשקיעים

לפרטים נוספים: 1700-500-555
באמונה bemuna.co.il

גן עדן למשקיעים:

פנטור

ממס רכישה*

לחברי קהילת כרמי גת

*הרכישה תדווח בשם הקונה לרשות המיסים ובכפוף לתנאי המבצע החברה תשלם את המס עבור הקונה.

- כנס חוה"מ סוכות -

העונני בישראל

עקב הקורונה, החמירה בעיית העוני בעמנו.
גם בשנים כתיקונן יש קרוב לשתי מליון נפשות
מתחת לקו העוני (עפ"י הביטוח לאומי),
שלושים אחוזים מהילדים באוכלוסיה סובלים
מחוסר במזון. כיצד אנחנו פותרים בעיה זו,
במיוחד בעת הזו?

איתן | 052-2600000

הכנס יועבר ב"ה באמצעות הפלטפורמות - **זום** ובפייסבוק של הרב אבינר
יום ראשון א' דחוה"מ סוכות ט"ז תשרי תשפ"א

תכנית הכנס

- 10:00 | הרב **שלמה אבינר** - ראש ישיבת עטרת ירושלים
10:40 | הרב **מיכה הלוי** - רב העיר פתח-תקווה
11:20 | הרב **אליעזר קשתאל** - ראש הישיבה לבוגר"צ במוסדות בני דוד - עלי
12:00 | הרב **יוסף קלנר** - מעלה הזיתים
12:40 | הרב **שלמה משה עמאר** - הרשל"צ והרב הראשי לירושלים
13:20 | הרב **יהושע שפירא** - ראש ישיבת ההסדר רמת-גן
14:00 | הרב **בועז כהנא** - ר"מ בישיבת שבי חברון
14:40 | הרב **מאיר גולדזויכט** - ראש ישיבה בישיבה יוניברסיטי
15:20 | הרב **אביב צוברי** - ר"מ בישיבת עטרת ירושלים
16:00 | הרב **אבישי צרויה** - ר"מ בישיבת עטרת ירושלים
16:40 | הרב **שמואל אליהו** - רב העיר צפת ת"ו

לפרטים - 052-8274872 - 058-4454747

אתר הישיבה: ateret.org.il | פייסבוק: [facebook.com/ShlomoAviner](https://www.facebook.com/ShlomoAviner) | אבירפדיה: shlomo-aviner.net | כי מציון: kimizion.org
בלוב של הרב באנגלית: ravaviner.com | קול שלמה - קו שיעורים טלפוני: 02-301-1765 | הלכה יומית בטלפון של הרב: 054-811-8037
זום: <https://us02web.zoom.us/j/3919256402?pwd=V0sraDBBVWlyMi9hY1pRv3pGWmtvQT09>

חג החיבוק

לאחר ההתעלות הגדולה של הימים הנוראים, בהם אנו מתרוממים אל-על, מגיעים ימי הסוכות. הקדוש ברוך הוא יורד אל תוך החיים שלנו והשמחה היא אדירה, "ישמח ישראל בעושייו" ו"ישמח ה' במעשיו".

בראש השנה ויום כיפור זכינו לקרבת אלוהים. הקדוש ברוך הוא התגלה בימים הללו וקדושה יתירה חפפה על כולם. התחושה שמלווה את הגילוי הזה היא של יראה. רק לאחר יום הכיפורים, לאחר שהתבטלנו לה' מכל וכל וטוהרנו מכל ריחוק, יכול רגש השמחה להתגלות. כל מה שהיה מכוסה בימים הנוראים ("בכסה ליום חגנו") פורץ ויוצא החוצה בחג הסוכות. שברון הלב והיראה הפנימית של הימים הנוראים הם הם המנוע של שמחת סוכות.

ענני במרחב - בסוכות

הסוכה מכניסה לתוכה את כל החיים שלנו. אם ביום כיפור אסור לאכול ולשתות ואנו פרושים מהעולם הזה ודומים למלאכים, הרי שבסוכות האכילה, השתייה והחיים בסוכה הם מצווה. אפילו השינה, חסרת המעש והדעת, הופכת למצווה פעם בשנה, הכל מתקדש בקדושת הסוכה.

הקדוש ברוך הוא מחבק אותנו חזק בחג הזה (לקושי תורה לבעל התיאור, פרשת נציבים): "ההתגלות בחג הסוכות בחינת 'וימינו תחבקני', כאדם החובק את חברו מאהבה ואינו מניחו להיפרד ממנו. כך בחג הסוכות: הסכך וג' דפנות הן בחינת חיבוק וקרבת ה' ממש, שסוכבו ומקיפו מכל צד ואינו מניחו להיות בבחינת פיבוד חס ושלום. וזהו 'מן המצר קראתי י-ה ענני במרחב י-ה', שמן המצר שבראש השנה נעשה מרחב בחג הסוכות".

התרענות הלולב

בהקשר זה מעניין להתבונן בשתי המצוות המעשיות הכוללות בחודש זה: תקיעת שופר ונטילת לולב. בעוד תקיעת השופר מעלה את האדם כלפי מעלה, הרי שבנטילת הלולב 'מושכים' את הקדוש ברוך הוא לעולם.

כמה יפה מסביר זאת, על פי החסידות, הרב סולובייצ'יק (איש ההלכה פ"ק ח): "תקיעת שופר מייצגת את העריגה לסתימא כל סתימין, דלית מחשבה תפיסא ביה, ושהוא מובדל ומופרש, נורא וקדוש. השופר בוכה מיילל ומייבב על המרחק האין-סופי המבדיל בין ההווה לבין האין-סוף. לפיכך הוא שולל את העולם ומרים את אדם להוויית-ההוויות. 'נטילת לולב, אתרוג - פרי עץ הדר - מקיימת ומאשרת את היצירה הנהדרה והיפה, שהאלוהים, בבחינת ממלא וסוכב כל עלמין, מציץ מחרכיה. לפיכך נאמרה מצוות שמחה יתרה בחג הסוכות 'ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים'. ברם, ראש השנה נקרא בתרגום 'יום יבבה'".

לעסוק בסוכה

כתב הרמ"א (בשם המהרי"ל, שו"ע אורח חיים, תרכד): "מיד לאחר יום כפור יעסוק כל אדם לעשות סוכתו, משום שנשלמו ימי תשובה ויום ראשון שנכנס לחטא ח"ו, יקדים את עצמו לאתחולי במצווה".

הרבי מליובאוויטש הסביר זאת באחד ממכתביו (על פי אגרות קודש חלק ב, קצא): "כשעשה האדם תשובה על העבר וירא הוא שלא יכנס לחטא מכאן ולהבא, עצה יש לזה - יעסוק בסוכה. הבעיה המביאה את האדם הישר לידי חטא ועוון היא ההרגשה המוטעית שהתורה והמצוות הן בשעות קבועות ביום, ואחר כך חפשי הוא לנפשו... וכשיעסיק שכלו ויתבונן במצות סוכה, מצווה הראשונה אחרי כפרת העונות, יראה שצריך להיות 'תשבו כעין תדורו', כי המצווה היא דירתו של האדם, ומקפת היא את כל גוף האדם מכף רגלו ועד קודקודו וגם לבושו וכליו בכלל".

קדושת הסוכה מראה איך כל חיי העולם הזה יכולים להיות מתוך דביקות אלוהית. הראייה הזאת מפתיעה עד מאוד, וכמו כל הפתעה טובה - גורמת להתפרצות שמחה. השמחה הזאת היא קצירת הפירות בשמחה הבאה לאחר החריש והזריעה בדמעה בימי הסליחות והימים הנוראים. השמחה הזאת היא המעגנת בתוך החיים את הכיסופים הגדולים של תחילת תשרי, להתגלות מחודשת של שכינה בעולמות התחתונים.

הגיע הזמן לשמחה וחיבוקים עם ה'. חג שמח!

אהרן רזאן

הקבצן שחי חיים טובים

קיבלנו הנחיות מחמירות מהמושל, אבל נוכל להיות כמו אותו יהודי, המביט במכתב ומחייך: המושל יודע בדיוק מה אנחנו צריכים!

כולם מכירים את הסיפור על אותו יהודי שבנה סוכה בעיירה. השכן הגוי החל למחות אך היהודי המשיך ועשה את שלו. השכן ניגש לשלטונות והגיש תלונה. בערב החג חזר השכן שמח וטוב לב עם מסמך רשמי, והעניק ליהודי צו הריסה עם קנס על תנאי בסך 5,000 רובל אם לא יבוצע הפינוי תוך...

קרא היהודי את מכתב ההתראה, חזר והתיישב בסוכה בחיזיון והמשיך בזמירות. המושל הורה לו לפנות את הסוכה תוך שמונה ימים.

השנה אני מתרגש מזה שהגוי בסיפור רוצה להרוס את המבנה, אבל הסוכה איננה בניין, היא ארעית. אין מה להרוס. היא מרחפת בזמן ובאוויר. סוכה היא קרני השמש והכוכבים לא פחות מהסכך. היא הרוח הנושבת בין הסדינים התלויים לא פחות מהדפנות עצמן. סוכה היא לתת לבתי בת השש פטיש ומסמר, המסמר מתעקם גם בפעם החמישית אבל אני נמס מהתרגשות.

סוכה היא היציאה שלנו לחירות. זה מנחם אותי גם בתקופה שלנו, שמפרקת הרבה דברים שבנינו, תוכניות כלכליות ורעיונות שהתחלנו לבצע. הם עוד יקרו, אבל עכשיו צריך להיות ארעיים. להנמיך ראש... בשמחה. מה שנוקשה, נשבר. מתפרק בגלל צו הריסה. ומה שפנימי, נשאר.

במשפחתו אנו נוהגים לקרוא בכל לילה בחג הסוכות, על אחד משבעת הקבצנים בסיפור של רבי נחמן. כל אחד מהם בעל מום: אחד לא רואה, שני לא שומע ושלישי לא מדבר. בהמשך העלילה מתברר שהם רק נדמים לנו כבעלי מומים. האילם, פשוט לא צועק את שחסר לו. העיוור לא רואה את העולם הזה ממטר, ולקבצן אחר יש רק לחם ומים אבל הוא חי "חיים טובים". איזה ביטוי יפה! חיים טובים. קחו את הביטוי אתכם גם לאחר החגים.

כל שנה יש דיונים, אפרת וחלק מהילדים חייבים לצאת לעשות משהו, מחפשים איזה מעיין, ואני אומר להם, אולי הפעם ניסע ל"עין-צור" או ל"עין-מה לעשות שם!". השקענו כל כך הרבה בסוכה! ובפירוש כתוב בגמרא "אוכל ושותה ומטייל בסוכה!". אבל השנה, כשאף אחד לא זו לשום מקום, כולנו מקיימים את דברי רבי אליעזר (שכמעט הלחנתי) "משבח אני את העצלנין שאין יוצאין מבתיהן ברגל". וגם כולנו מחמירים ונוהגים כשיטתו בגמרא, לאכול בסוכה שתי סעודות כל יום.

חברים, בואו נחיה השנה בסוכה 'חיים טובים'. קיבלנו הנחיות מחמירות מהמושל, אבל נוכל להיות כמו אותו יהודי, המביט במכתב ומחייך: המושל יודע בדיוק מה אנחנו צריכים!

יגיע מאי שיגיע

עקיבא תורג'מן בשיחה כנה על
יצירה, קורונה, התבגרות מוזיקלית,
חיי משפחה בתל אביב, הסכנה
שבפרסום והתפילה שלפני ההופעה

יוסף ארנפלד

צילום: זוהר שטרית

מ

חצית השנה הראשונה של תש"פ עברה על עקיבא תורג'מן כמו חלוש מתוק. יעדים רחוקים שהציב לעצמו, החלו סוף סוף להתגשם אחד אחרי השני. כניסה לפלייליסט הנחשק של גלגלצ, דואטים עם זמרים נחשבים ויומן הופעות שהולך ומתמלא במהירות שטרם הכיר. ואז הגיעה הקורונה.

"אני לא יכול לומר שלא חטפתי מכה", מודה עקיבא בשיחה עם 'קרוב אליך', "זה היה רגע שחייכתי לו הרבה שנים, מאז שהתחלתי להתעסק במוסיקה. תמיד השתדלתי להיות נאמן למקום שלי בתוך המסע הזה. כשהייתי זמר בעולם של חיילים וביצעתי קאברים (גרסאות כיסוי), השתדלתי לעשות זאת בכל ליבי וגם כשהייתי מנגן בחתונות - השתדלתי להיות שם, אבל עכשיו, כשכל מה שזרעתי החל לנבוט, לא הצלחתי להבין: הקב"ה ארגן את כל הקורונה בשבילי? וואו!", הוא משתף בקריצה.

"זה לא צחוק", הוא נזכר באותם רגעים, "אני מפרנס משפחה, ומושקע במוסיקה בסכומים שווים ערך לדירה. סוף סוף החלוש התחיל להתגשם ולצאת מגבולות מהמגזר. הייתה פתאום מין שמה. היומן התחיל להתמלא, כבר קבעו לי שבוע של הופעות בארצות הברית אחרי חג השבועות, קיבלתי הצעות לארח זמרים ישראלים נחשבים. כאלה שפתאום לא אלך להופעות שלהם כצופה מן הצד, אלא אופיע יחד איתם על הבמה. ממש חייתי את החלוש שלי."

"כשהגיעה הקורונה, זה היה הרגע בו הבנתי שעד עכשיו בחיים שלי, לדבר על אמונה, על ביטחון, על 'לא יודע כלום' ועל לזרוק את השכל - הרוב היה בתיאוריה. כשהכל קרה כפי המתוכנן, זאת לא הייתה חוכמה. ברגע מטלטל שאלתי את עצמי: כמה אתה מאמין? הייתי צריך לשבת עם עצמי ולבחון האם אני יכול באמת להגדיר את עצמי כעקיבא, גם בלי החלוש של להיות זמר. סתם עקיבא, שעובד בנגרות או מדרוך נוער. האם תסכים שזה יהיה עקיבא? עקיבא שאין לו כסף - הוא גם עקיבא? זה שאלות שמפחיד אותנו להציב לעצמנו. בחיים הרגילים נוה לנו ש'מי אנחנו' מתערבב עם 'מה אנחנו'."

"כשאמרו לי שאין עתיד באופק, זה ממש טלטל אותי. אבל המכה הזאת הייתה יריית הפתיחה של התקופה הכי יפה בחיים שלי, בשנותיי הקצרות", הוא מכריז. "תקופה מדהימה שבה הצלחתי למצוא זמן לעצמי - דברים שאמרתי לעצמי שיום יבוא ואוכל לעשות, כמו לשבת שעה ביום וללמוד דף יומי. זה פשוט קרה ובגדול. היה לי הרבה זמן איכות עם אשתי והילדים, שהם המרכז המובהק של החיים שלי, זמן ללימוד תורה, להקשבה עצמית ואפילו ליצירת שירים חדשים."

עקיבא מסביר שכשאין 'דרייב' של הופעות, קשה לשבת ולכתוב שירים. "מחזוריות ותנועה מהווים נדבך חשוב בתוך תהליך היצירה". מאז תחילת הקורונה, החיים נעים בין הגבלות, סגרים, חזרה מסוימת לשגרה וחזון חלילה. "חזרנו למציאות סגרתית יותר ששוב נסגרה לנו, ודווקא בתוך המצב צריך לשים לב שברירת המחדל של החיים היא לחיות אותם בערך ולא באמת. מבחינתי, זה הזמן המושלם לפתח אצלי את המרחב של האישי, את עמוד השדרה. כתבתי על זה שיר חדש, שבעזרת ה' יצא בקרוב: 'החיים קצרים מידי בשביל לחיות אותם בערך'" הוא חושף שורה.

התובנה הזאת חלחה אצלו כאשר, עם ההדממה המוחלטת של תעשיית המוסיקה ותחושת חוסר האונים, חברים מתעשיית המוסיקה החלו לאבד עשתונות. כדי לא להצטרף אל חגיגת הייאוש, עשה לעצמו עקיבא רשימה של דברים שמפחידים אותו, מה שבהחלט סייע לו לצלוח את התקופה באופן מיטבי. "ניסיתי לחשוב מה הדבר הכי גרוע שיכול לקרות לי. הרגשתי שמשעה גדול עובר עלינו ואם אני רוצה לעמוד מול הדבר הזה באמת - צריך לפרק אותו."

"שאלתי את עצמי האם הפחד הוא כלכלי? שהקריירה תתרוסק? שאמצא את עצמי הולך לעבוד בנגרות? זה ממש הכניס אותי לפרופורציות. מאז, הבנתי שהחשיבה הזאת דורשת תרגול, והיא קרקע מאוד טובה ליצאת ממנה לכל תחום בחיים, כדי לא להיות מונע מפחד. אני לא הולך לכתוב את השיר הבא שלי בגלל חרדה קיומית לשלומי. זה לא הסיפור. אם זה היה כך, הקהל והמוסיקה היו הופכים לקרדום לחפור בו."

כל אמן כותב מנבכי נפשו המיוסרת ועושה מזה קריירה...

"השאלה מה מזין את מה", הוא מבקש להבחין. "האם הוא משתמש בנבכי נפשו המיוסרת כדי שבסופו של דבר הוא יוכל להגיש אל הקהל חומר עסיסי שימכור טוב, או שיש שם השפעה מתוך מקום טהור. אני לא בא להגיד איפה אני נמצא, אלא רק שהצבתי לעצמי את הספקטרום הזה מול העיניים, בשאלה הקיומית מה מניע אותי לעשות מוסיקה".

מהבית לקפסולה

אז מה באמת מקורות ההשראה שלך?

"החיים שלי הם מקורות ההשראה שלי. בחיים שלי נטועים רבי נחמן מברסלב והרב קוק. ברמה המוסיקלית נטועים גם רדיוהד ובוניבר. להלחין את הרב קוק לא זכיתי, אבל כן השתתפתי בלא מעט התוועדות בשיבת רמת גן ואני עצמי שייך למשפחה מוסיקלית רוויית מסורות מוסיקליות משני עולמות שונים בתכלית. מצד אמא שלי - משפחה של חזנים שהגיעו מפולין לקנדה. סבא שלי, אריה לייב, שנפטר לפני חצי שנה, היה חזן ראשי במונטריאול. היה לנו קשר מאוד עמוק. הוא דחף אותי למוסיקה כל הזמן, וקצת התבאס עלי שאני לא עושה חזנות."

"מצד שני, יש כמוכן את הצד של בית אבא, עם פיוטים מרוקאיים. הם מקורות ההשראה המקוריים. דרך אגב, בתהליך הצמיחה הרוחני של אבא שלי, הוא עבר במקומות מגוונים. משם הוא הביא לנו הרבה. כשאני שומע מנגינות אשכנזיות של הימים הנוראים, אני לא שומע אותן מבחוץ, אלא כחלק מהרפרטואר עליו גדלתי. לא רק ניגונים שהפכו לעממיים כמו 'וטהר ליבנו', אלא גם ניגוני עומק כמו 'י-א אכסוף'. הרבה ניגונים רצו מפה לשם בתוך הבית, ממנו הפכתי להיות שוחר מוסיקה והתחלתי במסע חיפוש אחרי הלב האבוד שלי."

כפי שהספקתם להתרשם עד כה, בחרנו לארח את עקיבא תורג'מן לראיון עומק פחות שגרת, עבור אמן בסדר גודל כמו שלו. אם חשקה נפשכם לדעת פרטים מדויקים על כל תג ושיר בקריירה המוסיקלית הענפה שלו, כמה צפיות יש לשירים שלו ביוטיוב (המון). באילו במות נחשבות הוא הופיע ואילו תארים קטף במהלך השנים - אתם יותר ממוזמנים לפתוח ויקיפדיה. אך בכל זאת, למי שטרם הספיק להכיר את המשפחה הענפה של עקיבא, נזכיר כי אביו הוא הרב דוד תורג'מן, ראש הישיבה בדימונה, ואימו, הרבנית פנינה, גם היא אשת חינוך, יחד הם מחזיקים כבר שלושים שנה את הגרעין התורני המקומי.

לא כל חייו היו בתוך המסגרות הדתיות הסטנדרטיות: הוא הלך

ללמוד בישיבת 'מקור חיים', אך חתך משם בכיתה י' והלך לטייל בשביל ישראל. הוא למד בישיבת רמת גן, ואחרי שנתיים בישיבה התגייס לצבא ושירת בגולני. בסוף השרות הצבאי הכיר את אשתו והתחתן. במשך שנה היה אברך בישיבת רמת גן ומשם עבר אל העיר

“כשאדם עושה קידוש הוא צריך יין, זה משהו אדום שעושה אותך שיכור. מאוד 'עולם הזה'.

אי אפשר לקדש על גמרא”

הגדולה תל אביב.

משפחת תורג'מן היא משפחה מוסיקלית, כך שמגיל צעיר מאוד עקיבא זוכר שהמוסיקה מלווה את חייו. “כבר בגיל שש, כל אחד מהילדים לומד לנגן על כלי, ישר שמים אותו בקונסרבטוריון, ממש חוק חינוך חובה” – הוא מתייך. “כשאתה בן למשפחה בת אחד-עשר ילדים שכולם לומדים מוסיקה וכולם מנגנים ברמה מאוד גבוהה, אין לך הרבה ברירה. אבל לא כולם לקחו את זה לאפיק המקצועי”. אחד הפירות המוסיקליים שהמשפחה כבר הספיקה להצמיח היא אחותו הגדולה, הזמרת רוחמה בן יוסף. “היא היתה הראשונה שלקחה את הדבר הזה ומימשה אותו לכלים של מפגש ויצירה אישית. היא בהחלט השפיעה על היצירה שלי, נתנה לי את האמביציה ליצור והוכיחה לי שזה אפשרי”.

הזכרת את בית ההורים, ישיבת רמת גן, רבי נחמן מברסלב והרב קוק. למי אתה קשור היום?

“היום אני קשור בצורה מובהקת לרבי נחמן מברסלב. לפני שאני עולה להופעה, אני אומר: 'הריני מקשר את עצמי לכל הצדיקים האמיתיים שבדורנו ולכל הצדיקים שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבינו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה רבינו נחמן בן פייגא זכורו תגן עלינו אמן'. בלי זה, אני לא עולה. רבי נחמן הציל לי את החיים”.

“אני עדיין לומד הרבה כתבי הרב קוק ומתפעם מהגדלות האינסופיות של הרב קוק. מאידך אני יכול ללמוד גם מתורתו של מניטו – הרב יהודה ליאון אשכנזי זצ”ל, שלא הכרתי. פלא עולם. חכמה נפלאה. אני לא אחד שיכול להיתפס לצרות, אלא צריך רוחב. בעולם של פיזור אנרגטי,

רבי נחמן מייצר אצלי עמוד שדרה שמחבר אותי לעצמי ולריבוננו של עולם. הוא בעצם אומר לי: 'אתה יכול ללמוד מה שאתה רוצה, אבל אם אתה רוצה קפסולה שתשמור עליך, זאת הקפסולה'. רבי נחמן מאוד מרכזי בהשראה שלי”.

חוץ מהמשפט המפורסם 'בוודאי ישנו שם' מסיפורי מעשיות, ששילבת בשיר 'אל תעזבי ידיים', איך רבי נחמן נוכח ביצירה שלך?

“כל השיר הזה נכתב במקור שלו על 'מעשה באבדת בת מלך'. אבל גם בלי זה, רבי נחמן הוא חלק מהחיים שלי ונכנס לי לכל השירים. יש הרבה שירים שעוד לא יצאו החוצה שהם ביני לבין עצמי. אני משתלל להביא את מי שאני אל הבמה, אבל אני יודע שזה עוד לא קורה בצורה מלאה. אני מתפלל על זה”.

מקצועיות דקדושה

למרות הרושם שההתקדמות של עקיבא, מזמר חתונות, סולן 'הלב והמעין', מופעי 'צמאה' והלאה אל שיריו האישיים, עובדת כתכנית מסודרת מראש, האמת היא בדיוק הפוכה: “לפני שש שנים ישבתי בבית קפה עם חבר שמדריך רכיבה טיפולית. הייתי עדיין אברך בישיבת רמת גן, עם חלומות ענקיים. בשלב מסוים הוא היה צריך לענות לשיחת טלפון עם אחד החניכים שלו. הוא הסביר לו איך לעלות על הסוס וחזר על סדר הפעולות, בין השאר אמר לו: 'אל תשכח, קודם כל תנועה ואחר כך כיוון'. התעברתי לו בשיחה ואמרתי: 'מה אמרת עכשיו?' הוא ענה: 'זה הסלוגן שלנו. אם אתה עומד על הסוס ואתה מנסה למשוך את המושכות, הסוס יעיף אותך. גם אם אתה מול תהום, תתחיל ללכת ורק אחרי זה תנהל את המושכות”.

“זה התחבר לי עם האמירה של רבי נחמן שהתנועה מולידה חום והחום מוליד התלהבות. אז התחלתי לרוץ עם מה שיש, רק שיתנו לי לשיר. לא לחכות לחלום המלא. בתוך התהליך, קבלתי עצות מהמון אנשים. ידעתי שהיעד שלי הוא לקחת את השירים מהמגירה, לשייף אותם. אבל ידעתי שאני חייב להתחיל בתנועה”.

“אבל לא היתה לי הסתכלות קדימה, שזו הייתה טעות שלי. כי היום גם תוך כדי תנועה חייבים לפתוח ויני. חבל להתברבר. אני לומד מזה לחיים. התנועה מקודשת, אבל לא צריך לקדש גם את ההתברברות. תוך כדי תנועה צריך להבין לאן, אפילו כמה פעמים ביום”.

השלב הראשון היה ללכת ללמוד בבית הספר למוסיקה 'מזמור' בגבעת וושינגטון. “שם הכרתי את נאור כרמי, אחת מאבני הדרך הכי משמעותיות שלי”. כרמי הוא האחראי לכך שקולו של עקיבא התנשא מעל גלי האתר לראשונה במסגרת האלבום הראשון של צמאה, לפני שבע שנים עם ניגון רבי לוי יצחק.

“באתי עם גיטרת קומזיצים של מדורות וזרקתי לו הערות על השירים והוא גם קיבל אותן. ככה הפרויקט התחיל. חשבתי שזה הולך להיות מופע שכונתי ברובע י”א באשדוד. אם הייתי יודע שזה כלל עולמי, לא היה לי את האומץ להצטרף. הייתי סטודנט שנה א' במזמור והיו מוסיקאים פי אלף טובים ממני. מבחינתי זו היה קריאת כיוון בתחילת הדרך שלי כמוסיקאי, שאפשר לעשות מוסיקה הכי מקצועית, בצורה גדולה ומרשימה, בתוך הקדושה”.

דתיים ישראלים

לאחרונה נכנס השיר שלך 'אל תעזבי ידיים' לפלייליסט של גלגלצ. זה קרה כי הצלחת לפצח את סוד הנוסחה המנצחת, או שפשוט השטח הבשיל?

“אף פעם לא עבדתי עם מישהו שנתן לי נוסחה שתכניס שיר שלי לתוך המיינסטרים. מה שכן, ידעתי שאם אני רוצה להצליח עם המוסיקה שלי, היא צריכה להיות בכלים של עולם הזה. לבוא בצורה שמתכתבת עם מה שהולך בעולם המוסיקה, מבחינת טקסט ומבנה השיר. למשל, אי אפשר לעשות שיר באורך שש וחצי דקות ולצפות שישמיעו אותו. אפילו אני ערל אוזניים לאורך שכוזה. עם הזמן הבנתי שגם לצדדים החיצוניים יש מהות”.

“גדלתי ברמת גן, מבחינתי – אנחנו רוצים לדרב על תוכן וכוונה. לפתח את מי שאתה ולא את מה שאתה. עד היום אני מתפלל על זה, שאביא תוכן אמיתי, טהור וקדוש. שאזכה לטבול במקווה לפני כל הופעה. אבל פתאום הבנתי שאי אפשר לבוא לפגישת עסקים עם סנדלי שורש

הכנעה חכמה
 דעת כתר
 נפש מידות
 הבדלה בינה
 רוח מלכות
 המתקה
 נצח

ללמוד, להעמיק,
 ליעץ, לשנות
באמת

תורת הנפש

בית הספר הגבוה
 לפסיכולוגיה יהודית

לימודי פסיכולוגיה יהודית לפי שיטת הבעש"ט
 מיסודו ובהנחייתו של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

שיטה פרקטית פורצת דרך
 להתמודדות עם קשיי החיים המודרניים
 ומענה לשאלות העמוקות ביותר:
 יציאה מדיכאון וחרדה, הסוד לבניית זוגיות יציבה
 ושמחה, קבלת משמעות, והגשמה עצמית אמיתית,
 מתוך זיקה עמוקה לערכי היהדות.
 תכנית לימודים בת שנה אחת, עם אפשרות
 להרחיב למסלול עיוני מלא בן שלוש שנים

**ההרשמה
 לשנה"ל תשפ"א
 בעיצומה**

ירושלים | תל אביב | למידה מהבית דרך האינטרנט
 איך נרשמים? 02-5662323 או: bit.ly/torat-k-81

מחיר מיוחד
בהרשמה מוקדמת

תורת הנפש
 לפי שיטת הבעל שם טוב

torathanefesh.org

02-5662323

"התנועה מקודשת, אבל לא צריך לקדש גם את ההתבררות. תוך כדי תנועה צריך להבין לאן, אפילו כמה פעמים ביום"

ומכנסיים קצרים. הרגשתי שהשירים הראשונים שלי לא היו בכלים נכונים. וזה לא קשור למפיק, אם הייתי בעצמי סגור על הכלים בהם זה צריך להיות, זה היה קצת אחרת. זה נטו דיוקים שלי עם עצמי לאורך הזמן. בגלל שהייתי מהורהר וכבד והחיים היו מלאים שאלות קיומיות בין הפטיש לסדן במלחמת התרבות שמתחוללת מתחת לפני השטח. כשבאתי ליצור מהמקום הזה, זה היה מסורבל מידי. יצא עקיבא אפולולי וכבד. מה עם עקיבא של שמונה בבוקר עם הילדים והציפורים מציצות?"

באופן כללי, למה לדעתך רוב השירים המצליחים הם שירי דיכאון?

"לצערנו, רוב היצירה בעולם הזה נולדת מכאב. רבי נחמן מגדיר את זה כיגון ואנחה. רוב המוסיקה זה בכלל יללות. אני לא רוצה לילל, אלא ליצור מתוך מקום שלם. אם לפעמים יש מקום של כאב או שמחה - כמובן להביא אותו. זו הייחודיות בחיים של קדושה - הרמוניה בין המון רבדים בחיים שיוצרת מציאות שלמה, שיכולה ליצור מפגש אמיתי בין החומר לרוח ובין קודש לחול. הקדושה לא מעניינת אף אחד אם היא נמצאת בבית המדרש ומנותקת. כשאדם עושה קידוש הוא צריך יין, זה משהו אדום שעושה אותך שיכור. מאוד 'עולם הזה'. אי אפשר לקדש על גמרא. מאוד קשה ליצור מהמקום הזה. הרבה יותר קל לכתוב שיר על כאב או פחד."

מה גורם לשיר לקפוץ לך לראש? איך זה עובד?

"לפעמים השיר מגיע מהמילים, מוזיקה של רגש. נקודה שמתחשק לי לחפור בה ויש לי כמה מילים שמתחיל להיווצר מהן משהו. ולפעמים אני מתחיל עם מנגינה. בדרך כלל היצירה היא משהו שהוא תמיד סוד. אני לומד אותו כל הזמן. הלוואי שאדע לספר אותו."

איזה שיר שלך הוא הכי שמח?

"למרות שיש לי את השיר 'הכל עוד אפשרי' שמלא בתקווה, 'פשוטים' הוא השיר הכי שמח שלי. בשקט שלו יש שמחה. משהו שליו ושלם. חשוב לי להדגיש: זו לא הסיטואציה היום-יומית שלי, אלא התפילה הגדולה שלי. זה שיר מאוד חשוב וזה לא פשוט לי. במיוחד כלפי החברים מעולם הישיבות ששומרים על קווי המתאר הרוחניים שאת הקשר הזוגי לא חולקים עם אף אחד בעולם. מה אתה חולק עם כל מאן דבעי את התחושות והרגשות שלך? אין לזה מקום לצאת החוצה."

אולי כתבת אותו לחילונים וזה בכלל לא מיועד לחברים הדוסיים?

"את השיר כתבתי קודם כל לעצמי, או יותר נכון לאנשים דרך עצמי. דתיים וחילונים כאחד. המטרה היא להגיע לאוזניים וללבבות. אני לא כותב אותו כמסר לאומה, אלא מזקק רגש. אנשים בחוץ חושבים שאהבה זה מבול של יצרים ומימוש של פנטזיות והמטרה שלי להגיד בדיוק להפך. אהבה זה השקט, השמחה הפשוטה בבית. שם זה נמצא ומתפתח. נכון, היא צומחת ממשברים ויש הרבה התמודדויות. אבל אהבה היא בית עם מרחב אינסופי ולכן זה השיר הכי שמח שלי. אני מודה לה' שהוא עבר דרכי."

למה יש תחושה שהדתיים אוהבים שירים שנכתבו לחילונים?

"כי הדתיים לא מדברים בשפה דתית ביום-יום שלהם. הם חיים בעולם הזה והשפה שלהם היא ישראלית. לרבי נחמן היה חשוב שבהתבודדות כל אחד ידבר בשפה שלו, גם אם זה כולל סלנג שאין מקומו בבית המדרש. תביא את עצמך מהמקום שאתה נמצא בו, לא בגלל שאתה מקדש את השפה הזאת, אלא כדי לצמוח. אם תביא את עצמך, זה יגע. גם אם אנחנו לומדים ליקוטי מוהר"ן, קשה לדבר על הגעגועים של הנשמה אל מקור חיותה, או לשיר את זה? ב'אל תעזבי ידיים' זה קרה. לא כיוונתי לזה, אבל התפללתי שזה יקרה. הלוואי שקרר לי עוד ניסים כאלה."

מוצף בסיכונים

בשנים האחרונות יש בציבור הדתי מעבר מהישענות מוזיקלית על חוזרים בתשובה, כמו עדי רן, שולי רנד ואביתר בנאי - למוסיקאים שגדלו בבתים דתיים כמו חנן בן ארי, ישי ריבו ועקיבא כמובן. "הגל הראשון עם מאיר בנאי, אביתר בנאי, שולי רנד - בהחלט היה קרקע פוריה לצמוח עליה, כי גדלתי עליהם", הוא משתף. "אמנם לא שמעתי רק אותם, אבל בכיתה י' אביתר בנאי שרף לי את הלב, שנתיים אחרי זה שולי רנד הוציא את האלבום שלו - הם היו הקרקע שלי לשבת ולכתוב שירים. גיליתי שאני יכול להביא את העולם שלי כמו שהם מביאים את שלהם. זה אפשרי. לא חייבים לדבר על אהבות ואכזבות. שירים הם פלטפורמה לכל מה שתרצה. במובן הזה, ישי ריבו הוא גם קרקע בשבילי, הוא היה הראשון להגיד לאנשים שיש דבר כזה מוסיקאי דתי שמביא את עצמו אל הבמה עם העולם שלו. עד אז, התעשייה והרדיו אמרו על אביתר ושולי: הם גדלו במחוזותינו החילוניים. הם דוברי השפה. פתאום מגיע משהו מבחוץ ומצליח לכבוש".

הדוסיים מגבילה לך את הקריירה?

"כבטח, אבל אני משתדל לא להסתכל על זה בצורה הזאת. יש הרבה סיטואציות שאני נתקל בהן, בעיקר סביב דואטים עם נשים, למרות שאני חושב שנשים צריכות לשיר. לא רק שאני בעד שירת נשים, אני חושב שזה קריטי, מדובר בחצי מאוכלוסיית העולם, רק שזה צריך לקרות בפלטפורמה ההלכתית הנכונה. אחותי רוחמה אומרת בריש גלי שהפלטפורמה שבה המוסיקה שלה צריכה להגיע היא נשית. היא דוגמה לכך שזה אפשרי, למרות שברור שזאת התמודדות קשה."

להצלחה של עקיבא יש גם מחיר מאתגר: הפרסום. "רבי נחמן אומר שקשה מאוד להיות מפורסם. נקודה. גם למפורסם של אמת קשה להיות מפורסם", הוא מצטט. "גם אם אדם מביא את התוכן בצורה הכי נכונה, ככל שהוא גדל - הסכנה יותר גדולה. יש הרבה כוח ביד, שפוטנציאל ההרס שלו מאוד גדול. רבי נחמן מסביר שכשלאדם יש השפעה חיובית על משהו אחר, הוא עלול להשתמש בה לטובת עצמו. אם הוא ייקח קרדיט, הוא שם את האיש הזה על הגב. ואם חלילה יהיו לו נפילות, הוא ייפול יחד איתו."

אתה לא מתגעגע לימים הפשוטים של אברך מן המניין בישיבה?

"לפעמים אני מתגעגע", הוא מודה, "יש בזה ממד של 'אני לא חייב כלום לאף אחד', אבל הנקודה היא לא לברוח מאחריות, אלא להסתכל למציאות בעיניים. לעלות על הבמה זה לא טבעי. זה מסוכן. מי אני שימחא לי כפיים? אני משתדל להכיר בזה שכל העולם הזה מראשיתו ועד סופו מוצף בסיכונים. אני מעורבב בתוך עולם המוסיקה ומכיר המון אמנים. מי שלא מתמיד עם עצמו באופן קיצוני בעבודה של מודעות פנימית ומכור למחויבות כפיים - זה מתכון לכדורי הרגעה."

"הדיבור שלנו עכשיו, נותן לי כוח לשים על השולחן את גבולות הגזרה שלי כאמן שומר תורה ומצוות ששואף לחיות על פי אמות מידה פנימיות שיהיו המצפן שלי לחיים ולעשייה מוסיקלית."

בשם חבריי בתנועה ובסיעה,
אני מאחל לכם ולבני משפחותיכם
חג סוכות שמח!
שנה של בריאות טובה, פרנסה טובה וביטחון.

נפתלי בנט, יו"ר ימניה

ביחד ננצח

אני קורא לכם שמרו על ההנחיות,
עטו מסיכות, שמרו על סבא וסבתא
ושמרו על עצמכם!

דפנות

איטל כהן

איך אפשר להציב דפנות כשהרוח והחום והלא נודע מתנדנד איך אפשר מה לכתוב או לצייר על כל הקרשים האלו שמונחים פה, בצד שמאל? הדבקתי והצמדתי על כל טפח על עץ ובר לב (גם על אלו המחיצות) קישוטים ישנים שצבעם דהה אבל הזיכרון שבהם חי מנדלה ומובייל מחרובים קיפולי נייר עם כל מה שמקופל בהם, את כל מה שמנצנץ נניח בצד בתפילה שאהיה סוף סוף אותנטית. נזהרים שלא יפול הסכך (איך אני אוהבת שכולכם עולים להניח עלינו צל) כי עד כמה באמת אנחנו מוכנים להיות חשופים מולך. למרות שהוא עף מידי פעם מזכיר לנו - אין סוף מעלינו (הנה אפה, מציץ) לפעמים כל הרעוע הזה מעיר אותי מעורר בי רצון ליציבות מזמין לחבק רגעים בריח כפות תמרים (למרות שהם דוקרים. בקצה) לנענע קצת, לכל הצדדים לעמוד יציב ולהחזיק קרוב. (ללמוד להציץ ככה הלוואי עלי) האור מרקד על הבד הלבן שהשארנו, פשוט מול הציור של ירושלים שהוא הביא מהגן, להזכיר לנו אם שכחנו. את כל חדרי הייחוד סך אלפי התפילות מיליוני רסיסי כוכבים את מה שדבוק את מה שצריך חיזוק על מה שוויתרנו השנה בארגז לשנה חדשה את אין סוף הרגעים בדפנות הרעועות המעוררות בסך החיים מציבה את עצמי בצל האמונה שלך

"הייתי מהורהר וכבד, והחיים היו מלאים בשאלות קיומיות. כשבאתי ליצור מהמקום הזה, יצא עקיבא אפלולי וכבד. מה עם עקיבא של שמונה בבוקר עם הילדים והציפורים מצייצות?"

הסוכה היחידה בשכונה

הסטטוס שלך בוואטספ הוא 'אנן בחביבותא תליא מילתא'. תסביר. "כולנו תלויים באהבה. אפילו יש לי שיר כזה באלבום הבא שלי. הרבה פעמים נדמה לנו שצריך ליצור שיח מקרב רק בין דתיים לחילונים, אבל עם עצמך אין צורך להיות עדין. אנחנו בדור שכל אחד צריך לתת עידוד וכוח אחד לשני ולעצמו. אנחנו תלויים באהבה".

מזה שש שנים מתגוררים עקיבא ורעייתו יחד עם שני ילדיהם בתל אביב. הטריגר למעבר לשם מחממת האברכים ברמת גן, היה ארגון שרצה לדחוף משפחות דתיות לתל אביב ממקום של מפגש. "חצי שנה היינו בפרויקט הזה, ואז עזבו אותנו לנפשנו", הוא נזכר. "מה שגרם לנו להגיע מלכתחילה ואז גם להמשיך היה החיבורים עם אנשים, והמפגש הבלתי אמצעי איתם. יהודים שמחפשים יהדות הולכים למרכזים כאלה ואחרים, אבל במרכז הסצנה לא חיים דתיים. אנחנו כאן בשביל האנשים שלא מחפשים".

זה עובד?

"כמעט כל שבת מתארחים אצלנו חברים ואורחים. הנוכחות שלי בשכונה היא משמעותית. גם כלפי חוץ וגם בשבילי. הרגשתי שהזהות היהודית שלי מורכבת בעיקר מהדתיות, רציתי להרגיש ש'בתוך עמי אנכי יושבת'. להיות חלק מהמפגש הזה. רציתי לשבור את ההגדרות החיצוניות. האם בגלל שאני מאמין בתפיסת עולם מסוימת, נגזר עלי שכל החברים שלי יהיו באותו סגנון?".

לא קשה לנחש שהאושפיזין החביב עליך הוא אברהם אבינו...

"בהחלט. אברהם אבינו ישב בחום היום. אני לוקח אותו כמודל. הוא ידע שאף אחד לא יבוא אליו בשרב הזה, אבל ישב בכל זאת כי הרגיש שהוא צריך לעשות את מה שמוטל עליו. גם אם יש סגר וקורונה, מה שיגרום לאנשים לא להגיע, אני עושה את מה שמוטל עלי. אם היו אומרים לך שהסוכה שלך היא היחידה בשכונה, היית מקל בזה ראש? אחים שלי הפצירו כי לנצל את ההזדמנות ולבוא אליהם לכל החג, אבל אמרתי להם שאין מצב. אני לא מוותר על הקמת הסוכה. גיע מי שיגיע".

גב החר
מובילים
לוקחים אחריות. נקודה.

02-9978757, 052-6071171 | אחסון | הובלה | אריזה
gavhahar1@gmail.com

זוהי זעקה לעזרה

אני אלון משה בן 57, עובר טיפולי דיאליזה קשים ומתישים בהם מסננים את הדם מגופי - תהליך קשה ומתיש. לאחרונה חלה החמרה במצבי הרפואי ואני חייב לעבור בדחיפות השתלת כליה לצורך הצלת חיי. לצערי אף אחד מהמעגל המשפחתי והחברתי הקרוב לא נמצא מתאים לתרומה.

אני מפרסם את המודעה הזאת ובוחר להאמין בכוחה העצום של אמונה ובטוב ליבם האינסופי של אנשים נפלאים וייתכן ונפלה בחלקכם הזכות הגדולה ביותר שקיימת - להציל חיי אדם.

אני זועק ומתחנן לעזרתכם - אנא עזרו לי למצוא תורם/ת מתאימ/ה ולהציל את חיי.

אז בבקשת תחינה אנא שתפו את המודעה ואם מישהו מוכן ומעוניין לתרום אנא צרו קשר

בטל: 050-3334515

קצת חוצפה לא תזיק

הרב אסף טבצ'ניק

הפעם כשחזרנו - חיכה לנו על הסוכה צו פינוי. מסתבר ששכנה הזמינה פקח.

הרבה תושבים באו להגיד לנו שהשכנה חצופה, ולא צודקת, וכל הרחוב בעד הסוכה. מפה לשם הסוכה נשארה כל החג. ובעירייה הבהירו לי שיש לי שבוע לפנות אותה לפני קנס. יבורכו.

אבל לנו צבט הלב.

בשנה הבאה, לקראת ראש השנה, אשתי אפתה עוגת רבש, ולקחנו את הילדים לבקר את השכנה הנ"ל. אישה מבוגרת שמאוד מפריע לה שלאנשים לא אכפת מהרחוב. לא שומרים על הכלבים, קושרים את האופניים לעצי השדרה, מחנים את הרכבים לא ישר, והכי גרוע - בונים סוכה ברחוב.

דפקנו בדלת. איחלנו שנה טובה. ואמרנו לה שכאחת שמאוד אכפת לה מהרחוב - אנחנו רוצים להתייעץ איתה. זה מאוד החמיא לה.

סיפרנו לה שאנחנו רוצים לבנות סוכה עבור הרחוב - ולדעתנו היא האישה הכי מתאימה מכל הרחוב לבחור מקום לסוכה. היא אמרה שהיא תכף ומיד שמה נעלי בית ובאה לסרוק איתנו את השטח.

עברנו לכל אורך הרחוב, היא, אנחנו והילדים, בדקנו את כל המקומות, בסוף השכנה בחרה מקום, ואמרה שרק פה תהיה הסוכה. אמרנו לה תודה ובנינו שם את הסוכה. בדיוק איפה שהיא היתה בשנה שעברה.

מאז ובמשך עוד כמה שנים, כל עוד גרנו ברחוב - הסוכה של הרחוב היתה חלק מהנוף לשבוע בשנה.

אנשים באו לעזור להקים, לעזור לקשט, אנשים הביאו ריהוט לסוכה מתוך הבית שלהם, עזרו עם החשמל, באו לארוחות במהלך היום. אחרי שעזבנו את הרחוב - עוד קיבלנו הודעות שחבל שאנחנו לא בונים שם גם אחרי שעזבנו...

אז מה המוסר השכל?

שיש איזה שביל, מאוזן ומדויק, שבו אפשר להשתלב אבל גם להוביל. להתחצף קצת, אבל בחן, כזה שמאפשר להיות במרחב הציבורי בהסכמה רחבה - בו זמנית עם היכולת להיות רגיש לאנשים ספציפיים ולדעת לדבר איתם.

וגם,

שאנשים ממש אוהבים את חג סוכות.

חג שמח!

אחת הדירות שגרנו בה בתל אביב היתה ברחוב שהוא שדרה. שתי שורות עצים ישרות היו מתוחות לאורכו של הרחוב. ודווקא מול הבית שלנו - היה 'חסר' עץ.

לי היתה הרגשה חזקה, שלמרות שזה שטח ציבורי - זה המקום המושלם לסוכה שלנו. בשנתיים הראשונות לא העזנו להתחצף ולבנות את הסוכה שם. אבל אחרי שנתיים - הרגשתי שאני לא מסוגל להתאפק יותר.

בניתי את הסוכה כמה שעות לפני החג. השארתי אותה ריקה לגמרי (אפילו לא הספקנו לקשט), ושמתי שלט גדול "הסוכה של כל הרחוב!", ובאותיות קטנות - שכולם מוזמנים להשתמש בה, ושם למישהו יש בעיה - הוא מוזמן לפנות אלינו בטלפון שכתבתי בתחתית המודעה.

לחג ראשון נסענו להורים. במוצאי החג כשחזרנו - הסוכה היתה מוארת. בתוכה היו שולחנות, כסאות, מחצלת, כסאות נוח, נרגילות, מאפרה ואנשים שמחים.

היינו מאושרים.

למחרת בבוקר ירדנו עם הילדים לארוחת בוקר, ואחרי כמה דקות הגיעו אנשים מהרחוב ושאלו אם אפשר להצטרף. שמחנו ממש.

השארנו ספר אורחים שהלך והתמלא לאורך השבוע.

הנחנו בסוכה סטים של ארבעת המינים לרשות הציבור (אפילו הגיעה מישהי משכונה ליד, קראו לה איילת, וסיפרה שהבן שלה ביקש ארבעת המינים, היא אמרה לעצמה שחבל סתם להשקיע בשביל ליד שלא מבין, אז היא הביאה לו לימון, וכמה ענפים, והורידה לו לולב מהעץ בחצר, אבל הלולב היה פתוח מידי והילד לא קיבל אותו, לכן היא מחפשת לולב. תוך כדי דיבור היא שאלה מאיפה אני במקור (מושב גמזו) ושאלה כמה הצביעו שם למפד"ל (מאיפה אני יודע?!), כששאלתי למה זה משנה לה? היא ענתה שהיא שוקלת להתמודד אצלם בבחירות... לי זה היה נראה חסר סיכוי, אבל זכותה).

מפה לשם,

בשנה שאחריה כל הרחוב הצטרף לבנייה. כל הילדים של הרחוב שחזרו מהגן עם קישוטים ולא היה להם מקום אחר לתלות אותם - תלו אותם בסוכה של הרחוב. הפעם כבר היינו מלאי ביטחון ושמחה. ושוב נסענו לחג ראשון.

הצדקה שלך עושה תשובה!

בתרומתך אתה שותף ליותר אהבה יותר אמונה יותר קירוב לבבות!

מוקד התרומה ארצי: 02-6794122 | 052-5665005 | www.roshy.org

ניתן לתרום גם ברשת הקישו: "היו שותפים ראש יהודי"

ראש יהודי זאת התשובה!

* תרומה לראש יהודי* מוכה בפטור מסמ לפי סעיף 46 לפקודה * ניתן לתרום מכספי מעשר

קרבי אהב אלמ אל אהב אלמ פזיון כפרונו

התרומה לראש יהודי מוכרת לצריכי מס

להתחיל מבראשית

יהד

התורה שלי
לילדים

מעט מן האור
למבוגרים

עכשיו במחירים חסרי תקדים

השנה לומדים כל שבוע, כמו שהחלטתם - מתחילים את לימוד פרשות השבוע מוכנים. להם - סדרת "התורה שלי" שתוכלו לקרוא וללמוד יחד ולכם "מעט מן האור" עם פירושו של הרב חנן פורת ז"ל לשולחן השבת וללימוד בחברותא.

תומש הראי"ה
5 כרכים (מהדורה חדשה)
בראשית | שמות | ויקרא | במדבר | דברים
ליקוט מכתבי הראי"ה קוק
ובנו הרצי"ה על התורה

בקרנן קדוש
א-ב
הרב יהושע שפירא
על פרשיות השבוע

מעט מן האור
מארז
הרב חנן פורת
עיונים בפרשיות השבוע, מדרשים, שירים
וצילומים מהריב"ם מנפי ארץ ישראל

הכתינו עכשיו לקראת שבת בראשית

להשיג ברשתות ובחנויות
הספרים המובחרות

1-801-700-201

www.beitel.co.il

חנות הוצאה: רח' בית הדפוס 6, ירושלים 02-6427117

ספריית בית אל

אל תשכח מהצרות

ניצול השואה צעק בכעס על הרב וחשף בכך את מה שהוא עצמו לא ידע < המציאות לא זועקת שאין בורא, אבל כן מקשה הרבה קושיות על טוב ה' < נענועי הלולב וחיבוק הסוכה נותנים לנו זריקה תמציתית של אהבת ה' ושמחה עצומה

טוב שיש שאלות

לכפור במציאות ה' זו לא כפירה. זו סתם שטות. מציאות הבורא זועקת מתוך כל פרטי הבריאה, ובפרט מתוך הגוף המדהים שלנו – "מבשרי אחזה אלוך". אבל לכפור ולחשוב שה' עושה רע חלילה – זו כבר כפירה במהות של האמונה, כי מהות האמונה היא שהבורא טוב ומטיב ורוצה רק להטיב – ולכפור בטוב של ה' ולהגיד שהוא עושה חלילה רע, זה ממש ההיפך ממהות הבורא. זו כפירה נוראה!

היהודי הזה יודע ומבין בעומק לבו שהבורא עושה רק טוב. אבל יש לו שאלה. הוא לא מבין איך אפשר להגיד על השואה שזה טוב. השאלה הזו יצרה אצלו סתירה וגרמה לו למשבר אמוני. הוא כופר במציאות הבורא דווקא בגלל האמונה שלו שה' עושה רק טוב.

זה שיש שאלות על הבורא והנהגתו – זה חלק מהאמונה. ברור שתהיינה שאלות, שהרי לא מחשבותינו מחשבותיו. אם היינו מבינים את הבורא, זה אומר שהחכמה של הבורא עומדת בקנה המידה האנושי שלנו. אנחנו מאמינים שהבורא ברוך הוא – אין סוף ואין חקר לתבונתו, ומן הראוי שאנשים קטנים וסתומים כמונו לא יבינו אפס קצה מהנהגתו.

וכך אומר רבי נחמן, שטוב מאוד שיש שאלות וקושיות על הבורא. כך ראוי להיות, כי באמת אי אפשר להבין את הבורא. זה בדיוק הניסיון באמונה.

מה שכן אפשר להבין זה את מה שהתורה מגלה לנו. התורה מגלה לנו שה' אוהב אותנו כאב לבניו, ושהבורא הוא טוב ועושה רק טוב. בזה אנחנו חייבים להאמין גם כאשר אנחנו רואים דברים רעים והמציאות נראית לנו הפוכה – ולכן זו נקראת אמונה.

אמונה קלה ואמונה קשה

במציאות אמנם לא רואים את ה' באופן גלוי, ולכן מי שרוצה לחיות בהתעלמות מכבוד ה' המשתקף מכל פינה בבריאה ולכפור במציאות ה' – יש לו בחירה חופשית לטעות ולחשוב שאין בורא. אבל, שימו לב,

אנחנו נמצאים בחג הסוכות שבו ניכנס כולנו לתוך צל האמונה, כפי שמכנה הזוהר הקדוש את הסוכה: "צילא דמהימנותא". מכאן, שכאשר אנו מכניסים את הגוף הגשמי שלנו לתוך הסוכה, הנשמה שלנו טובלת במעיין האמונה. והאמונה היא מעיין נובע שלא יזכרו מימיו והוא תמיד מתחדש ומגלה לנו פנים חדשות ועומקים נסתרים, וכדי לשאוב מהמעין המפכה עלינו להכניס את המוח ואת הדעת שלנו לתוך האמונה, להתבונן בנקודות חדשות באמונה. אני רוצה לשתף אתכם ברעיון ששמעתי מפי הרב אהרן לוי, וברשותכם אפתח אותו מעט למעשה.

הרב לוי מספר כי דיבר עם יהודי ניצול שואה שכיום מגדיר את עצמו ככופר. אנחנו כמובן לא דנים את אותם יהודים שעברו שבעים ושבעה מדורי גיהנום. אנחנו רק מביאים את הסיפור בגלל החיזוק העצום שיש בו.

היהודי סיפר לרב ששורשיו במשפחה חסידית והוא התחנך כמובן על ברכי האמונה שיש בורא לעולם והבורא הוא טוב ומטיב ועושה הכל לטובה, אך לאחר שעבר את השואה האיומה וראה את הזוועות ואת כל הרוע של העולם – לא היה יכול להבין איך ייתכן שהבורא הטוב יהיה אחראי על דברים כאלה. מאז החליט לכפור, כלומר להפסיק להאמין במציאות הבורא.

שאל אותו הרב: "תסלח לי, אני לא מבין את המסקנה שלך." אתה מספר שהתחנכת על שני יסודות באמונה: שיש בורא לעולם, ושהוא טוב. אתה בשואה ראית לפי הבנתך סתירה רק לטענה השנייה, ראית דברים רעים ונראה לך שהבורא עושה רע, אם כן מדוע אתה כופר במציאות הבורא? מדוע אתה אומר שאין בורא חלילה? לפי טענתך, אתה אמור לכאורה להאמין שיש בורא, אבל תאמין שהוא לא טוב...".

ואז אותו יהודי ניצול שואה הזדעזע וצעק על הרב בגערה חמורה: "אתה רוצה לומר לי שהקדוש ברוך הוא לא טוב?...".

עד כאן הסיפור המדהים. אנחנו רואים כאן את האמונה החזקה והעמוקה של אותו יהודי שמתגלה דווקא ב"כפירה" שלו. הוא לא יכול לסבול מחשבה ואמירה שה' לא טוב. ברור לו שהבורא עושה רק טוב. הוא העדיף לומר שאין בורא לעולם מאשר לומר שיש בורא שעושה רע!

שבח והודיה תמיד לה' יתברך, בין בטיבו בין בעקו (בין בטוב בין בצרה) כמו שכתוב: 'בה' אהלל דבר, באלוקים אהלל דבר' - בוודאי היו מתבטלים כל הצרות וכל הגלויות לגמרי, וכבר הייתה גאולה שלימה!

אהבה - פנימיות האמונה

יוצא שהנקודה הפנימית ביותר של האמונה היא האמונה באהבה הגדולה של ה' אלינו. זו אהבה עמוקה של אב לבנו, אהבה תמידית ונצחית. וכל מה שקורה איתנו נובע בדיוק מאותה אהבה - הכול כדי לתת לנו את הטוב המושלם.

ולכן בחג הסוכות שהוא חג של אמונה, מתגלה אהבה מיוחדת ונפלאה, כמובא בזוהר הקדוש שהסוכה נקראת "חיבוק יד ימין" ובו אנחנו עטופים באהבה, השכינה הקדושה עוטפת אותנו ושומרת אותנו ומגוננת עלינו.

וגם בפנימיות הדעת, מגלה לנו רבי נחמן, שכל נענועי הלולב - עומק כוונתם היא להאיר את אור האהבה שברעת אל המוח והלב שלנו. "האהבה שברעת" היא האהבה העליונה והבלתי נתפסת של ה' יתברך אלינו. יוצא שבחג הסוכות אנחנו מקבלים "זריקה" של אהבה פנימית וחיצונית, והאהבה הזאת היא השלד והעצמות הפנימית של האמונה.

ומכאן השמחה העצומה של חג הסוכות, כי שמחה אמיתית היא רק כאשר שמחים בשלמות בכל מה שקורה איתנו, גם בטוב וגם ברע, ולא רק "שוכחים מהצרות" לרגע. כמו שאומר רבי נחמן שעיקר שלמות השמחה היא לשמוח עם היגון והאנחה. ורק כאשר מאמינים שכל מה שקורה איתנו הוא אהבה אינסופית - רק אז ישנה היכולת לשמוח באמת גם בטוב וגם ברע. ה' יזכנו. חג שמח.

שהמציאות גם לא מראה לנו את ההיפך מהאמונה. במציאות העולם אין שום סתירה לטענה שיש בורא לעולם. לכן הניסיון באמונה במציאות הבורא הוא לא ניסיון קשה. אין צורך להאמין בדברים הפוכים ממה שאתה רואה בעיניים. יש בורא ואנחנו לא רואים, אבל אנחנו גם לא רואים הפוך.

לעומת זאת באמונה שאנחנו מאמינים שה' טוב ועושה רק טוב והוא אבא אוהב - ישנו ניסיון הרבה יותר גדול, כי המציאות כביכול מראה לנו אינסוף "ראיות" שלא כך הדבר. אנחנו רואים רע ומוצפים ב"קושיות" על הטוב של ה', ובכל זאת עלינו להאמין שאין רע ושהבורא כולו טוב ועושה רק טוב ואוהב אותנו תמיד.

יוצא שהניסיון באמונה שה' טוב הוא הרבה יותר גדול מהניסיון באמונה במציאות ה'.

הכפירה היותר מסוכנת

תראו, יהודים יקרים, כל יהודי שלא מסוגל לשמוח בייסורים שעוברים עליו, הוא למעשה "כופר" באמונה שה' טוב. יש לו שאלות בתוך תוכו. הוא אמנם לא יוצא ומכריז על כפירה במציאות ה', אבל הוא לא מסכים עם האמונה שה' טוב. זה לא משנה מה קשה לך, אם זה העיכוב בזיווג או הילדות הקשה שעברת - בסופו של דבר יש לך כאן שאלה חמורה: 'איך הבורא עושה לי דברים רעים?'

ניצול השואה שכפר במציאות הבורא לא כפר באמונה שה' טוב, הוא לא היה מוכן לוותר על זה. אבל אתה מאמין שיש בורא שזו האמונה ה"קלה" ואתה כופר במהות של הבורא, בעיקר הפנימי של האמונה שאין שום רע בעולם, כי מפי עליון לא תצא הרעה.

הייתי אומר שניצול השואה הזה הוא הרבה יותר מאמין מהרבה מאוד "מאמינים" בדורנו, שמאמינים בה' ומדברים על ה' ועם ה' - אבל ברגע של קושי וניסיון מאבדים את האמונה שה' טוב ושה' הוא אבא אוהב, ונופלים לקושיות, לעצביות, למרמור ולכעס על ה'.

כשמאמינים באמת שה' הוא אבא אוהב ולא עושה שום רע לבנים שלו - לא מרגישים שום צער ושום ייסורים, שמחים באמת בשלמות בכל מה שעובר עליך בחיים, בכל סוג של ניסיון.

עלינו להתחזק באמונה שה' טוב, שאבא לא עושה רע לילדים שלו. צריכים לחזור על זה ולשנן את זה ולהגות בזה - ואז לא רק שלא תסבול מהצער שמצער אותך ותהיה מסוגל לומר עליו תודה, אלא שאתה גם תבטל לגמרי את הצרה!

חוק התודה

"חוק התודה" אומר שבכל צרה ובכל בעיה, אם תקדיש רבע שעה להודות לה' על הצרה ולאחר מכן תאמר שמונה פעמים מזמור לתודה - אתה בוודאי תראה ישועה. יש בעיות שתראה ישועה אחרי פעם אחת ויש בעיות שתראה ישועה בכמה ימים רצופים שבהם תעשה את חוק התודה. אבל הישועה בוודאי תבוא.

ואיך אומרים תודה על צרות וקשיים? תודה אתה אומר על מה שאתה רוצה לקבל, מי רוצה בעיות?

אלא שכאשר אתה מאמין ומרגיש שה' הוא אבא אוהב ועושה רק טוב גם אם אתה לא תמיד מבין מה טוב במה שקורה איתך - אז אתה יכול להאמין ואפילו להרגיש שכל צרה וכל בעיה הן לטובתך, הן הדבר הטוב ביותר עבורך. ועל ידי זה אתה יכול לבטל את רצונך לרצון הבורא וממש לרצות בעצמך את כל מה שעובר עליך, כולל הקשיים והחסרונות, מתוך הידיעה והביטחון שאתה בידיים של אבא אוהב שבשמיים, הוא הבורא הרחמן שעושה איתך תמיד את הטוב ביותר. ומתוך כך להגיד תודה בלב שלם.

כאשר אתה זוכה לאמונה כזאת ומבטל את רצונך לרצון הבורא - גם הבורא עושה את רצונך ומושיע אותך ואז אתה תראה את טוב ה' באופן גלוי ומובן. וכך כתב רבי נתן מברסלב: "כי באמת, אם היו הכל שומעים לקול צדיקי אמת, ללכת בדרך זה, להאמין תמיד בה' יתברך שהכול לטובה, ולידתך

רחוקות אהרן
אור ועבודת המועדים

לימי הרחמים והסליחות ומועדי האיתנים
חדשי אלול ותשרי

ספר שיחה קודש ומשורים את הלכות סאת אהרן סל ישראל
כ"ק מרן אדמו"ר
מפינסק קארלין זיע"א

ספר יסוד ללימוד אופן עבודת ה' בימי האיתנים על פי תורת החסידות
הדפוס: מטה כפאחא ויזוואת | ערך ומסודר לוי נעים | בארצות הברית: ניו יורק

להשיג בחנויות הספרים - להזמנות עד הבית, מכוון מטה אהרן טל. 05271-41446

הספר
שיעור וזמיר את לבך
ולבב בני באור ועבודת
הימים הקדושים.

שילוח אותך בהדרכה
נאמנה על כל מיני
העבודות שכתב.

הצטרף לאיתנים המענינים
את נפושך בלימוד קבוע
בספר קדוש זה.

עם כל הדיבורים על כך
שסוכות הם ימים של שמחה,
אני מרגיש שכולם כבר רוצים
להיות אחרי החג. למה?

"כולם" ודאי לא. הנני יודע ועד על עובדי ה' רבים מספור שליבם נחמץ מכך שעוד מעט יגמר החג. ואדרבה, אני לתומי חשבתי שכולם כך, ועכשיו גילית לי שיש כאלה שלא כך, וזה חידוש. נראה לי ששאלתך מתארת דבר יוצא דופן, ולא את הכלל.

נכון שגם שמחה וגם רוממות עליונה סוחטים מאיתנו לעיתים כוחות נפש. ואם איננו שלמים עם השותפות הנפשית שלנו מפני שחלמנו על מעלה גדולה יותר, או שאין אנו פנויים לינוק מגודל השעה, המסחטה כפולה ומכופלת. ויתכן שהדבר גורם לנו תחושה שהמנוחה וההרפייה נצרכים אז אפילו יותר משמחת החג. אבל אם האדם מכיר בכך, יאמר לעצמו שני דברים:

האחד, ששמחת החג לא בהכרח דורשת מסחטה. ומי שדרך אחת לא מתאימה לו יכול לשמוח דווקא מתוך מנוחה, כמו שאמר רבי אליעזר שהוא משבח את העצלנים ברגל, וגם העצלנות והמנוחה יש בהם משמחת החג. והשני, שלא ימדוד את עצמו האם הוא השתתף בחג לפי גודל חלומותיו וציפיותיו (אף על פי שיש בכך מעלה) אלא ישמח בכל צד של שמחת החג ולא יצער עצמו כלל מכך שחלומותיו מלקים אותו. וזה בעצמו הוא חלק ממצוות "ושמחת בחגך".

איזה מין "זמן שמחתנו" הוא
זה בלי אורחים, בלי סעודות,
בלי שמחת בית השואבה ובלי
ריקודים?

ידיד קרוב שלי היה בצעירותו משמש של אחד מעובדי ה' הגדולים בירושלים, שלא עלינו אשתו היתה חולה, הוא עצמו היה עיוור ובני הזוג לא זכו לילדים. שנה אחת בליל הסדר החבר וידידו שהצטרף, הכינו את השולחן עם המצות, היין וכל צרכי החג, וכשחזרו מבית הכנסת התיישבו לסדר. לפתע האישה יצאה מחדרה, משכה את המפה, ניפצה את הבקבוק והכוסות ושברה את המצות. הם טרחו לנקות, לערוך מחדש ולהביא מצות מהשכנים, וכשסיימו אמר להם אותו עובד ה':

"אני רוצה לספר לכם מה זו שמחת החג. תארו לכם אדם שיש לו עשרה ילדים, כולם לומדי תורה עם משפחות ענפות, ושנה אחת הגיעו אליו כולם לליל הסדר, לבושים ומצוחצחים, הכוסות בזהירות, היין משובח והמצות מהודרות, ובפי כולם דברי תורה נעימים ונחמדים. דעו לכם שזה אינו עיקר שמחת החג! ואילו אנחנו כאן זוכים לשמחת חג אמיתית - השמחה בה יתברך, שהוציאנו ממצרים ופדה אותנו מבית עבדים ואנחנו אומרים לפניו שירה חדשה על גאולתנו ופדות נפשנו!" והלוואי שנוכח לשמחה כזו.

השנה לא תקענו בשופר
בשבת ראש השנה, לא
נטלנו ארבעת המינים
ביום הראשון של סוכות. ה'
לא רוצה את המצוות שלנו?

אדרבה, דווקא בשנה זו אנו זוכים לשובע שמחות, לכך שמצוות ה' וקירבתו באות אלינו במכפלות. זכינו שהמלכת ה' על כל העולם היתה דווקא בשבת קודש, והיום של "ושמחתם לפני ה'" גם הוא נקבע באותו יום שבו אנו מתדמים להנהגה האלוקית ומצווים לא לעשות כל מלאכה "וביום השביעי שבת וינפש". ולשמוח לפני ה' ביום שבו אנו דומים לו בשביתתו, זוהי זכות עליונה ונשגבה יותר מבשנים רגילות. ואף על פי שיש בה גם מעין "הפסד" של מצוות השופר ומצוות לולב, בכל זאת - וכי אפשר שיצטער אדם שהרוויח במסחרו אלף אלפים מטבעות זהב, בגלל שהפסיד עסקה אחרת שהיתה מכניסה לו מאות מטבעות כסף?

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרוני ברנשטיין > העלון טעון גניזה
לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 • info@qarov.org קרוב אליך • לפרסום: 052-525-4051

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

כריית מידע M.Sc DATA MINING | פיזיקה יישומית/ הנדסת אלקטרואופטיקה M.Sc

הפקולטה לחדעי החיים והבריאות

• סיעוד B.S.N
• ביואינפורמטיקה B.S.c

הפקולטה לניהול B.A

• חשבונאות ומערכות מידע
• מנהל עסקים

הפקולטה להנדסה וחדעי המחשב B.S.c

• הנדסת אלקטרו-אופטיקה
• הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
• הנדסת תוכנה
• הנדסת מערכות תקשורת
• הנדסת תעשייה וניהול
• פיסיקה - מתמטיקה
• מדעי המחשב

מכינה לאקדמיה | מכינה מלאה

ימי לימוד לתואר שני - חמישי אחה"צ ושישי חלגות וחלגות קיום למצטיינים